



FRANZ SCHUBERT

ΧΟΡΟΥΜΟΛΙΦ

(1797 - 1828)

Μέσα στὸ χρυσὸν αἰώνα τοῦ ρωμαντισμοῦ, στὴ μεγαλείτερη ἀκριβῶς ἀνθηγῇ τῆς ἐλευθερίας τῆς σκέψεως, τοῦ αἰσθήματος, τῆς φραγτασίας καὶ τῆς δυνάμεως τῆς ἔκφρασεως, ἐντελεθὲς ἔχει ωριστὴν μουσικὴν μεγαλοφύρων διάκρινεται μέσα στὶς τόσες ἀλλες καὶ σημειώγεις ἔναν Ιδιαίτερο σταθμὸν στὴν ἱστορία τῆς τέχνης, δὲ Σοῦμπερτ.

"Οσο καὶ ἂν ἀνήκει στὴν τάξιν τῶν ρωμαντικῶν δὲ Σοῦμπερτ, φανερόνες ἐν τούτοις μία τόσο ιδιαίτερη προσωπικότητα, ὡστε ἀποτελεῖ ὁ ίδιος μόνος του ἔνα ἔχει ωριστὸν κόσμον. Ο Σοῦμπερτ φάνεται εἰς τὸ ξέσπασμα τοῦ πόνου, του τόσο μετρογένεος, δύσον κανένας διλος μουσικὸς τῆς ἐποχῆς του.

Ἐίναι ταῦτα διεισδυτικὸς διάδοχος τῆς Μετεοροβιούχης εὐγενείας τῆς ἔκφρασεως. Εἰς τοὺς φθόγγους τοῦ Σοῦμπερτ μᾶς σαγηνεύει ἡ μαγεία τῆς γυναικείας περιπαθείας, χωρὶς νὰ βλέπουμε τὴν σιδερένια καὶ χαρακτηριστικότατην ἀνδρικότητα που ἔχει δὲ Μπετόβεν.

"Η μουσικὴ τοῦ Σοῦμπερτ είναι μία μουσικὴ ἐνδόμυχη, πληρυμαρισμένη ἀπὸ ἔνα λυρισμὸν ἐντελεθὲς ὑποκειμενικός, ἔκλεπτησμένη

στὸν ὄπέρτατο βαθὺδ ἀπὸ τὸν φυχικὸ πόνο μιὰ μουσικὴ πού ἀποτελεῖ μόνη της μία λυρικὴ θηρασία καὶ ζητᾷ τὸν μυστικόμο τῆς θλίψεως μακρύδ ἀπὸ τῆς πανγρυφικῆς ἔκδηλωσεις τῆς μεγάλης μουσικῆς.

Κάθε του ἑγύπτωσις κάθε του λαχτάρου, κάθε του στενάχου μόδης κάθε του δάκρυμα ἀποκρυπταλλώνει τον τοιχό της θαύμαστο τραγοῦδι. Οι τοιχοὶ τελείται τῷ πλέον ἐνώπιον δόμυσης ἔνωσης τῆς ποιήσεως καὶ τῆς μουσικῆς. Σ' αὗτῇ συντεταλεῖται ἡ μετούσιωσις τῆς θείας τέχνης. Οι τοιχοὶ τέλος μετατρέπονται σὲ έναν μοναχὸν σικῆ, ποιο μαλετὴ ἡ ποίησις ποσό ψάλλει. Είναι ἡ βαθύτερη εἰκόνη τοῦ λυρικοῦ ποιήματος μὲ τὴ λυρικὴ μουσικὴ δὲ ἔνα σύνολον ὀργιχτοδεμένον

σε ιδιαίτερο fond. Είναι τὰ δάκρυα τῶν ποιητῶν, ποιο σταλάζουν στὴ γῆ. Τὰ ἐπηρέος Σοῦμπερτ καὶ μὲ τὴ μουσικὴ τιν τὰ ἔκανε μαργαριτάρια καὶ τὰ ἔδεσε σὲ περιδέραια τελήνη μοναδικῆς καὶ ἀσύγκριτης καὶ τὰ ἔχαριστα στὸν κόσμο.

"Ο Σοῦμπερτ ἔγραψε 634 Lieds που απο-



τελοῦν αὐτὰ μάρον ἔνα λιθαίτερον δόλσκηγρο κό-
σμο στὸν δύσιον ἐκφράζονται: θλες ἡ ἐκτεπυ-
σμένης διαθρημίσεις τῶν Ψυχικῶν αἰσθημάτων.
Ἔπος τὰ liedς του, τὰ ἑκατὸν εἰναι γραμ-
μένα ἐπάνω σὲ ποιήματα τοῦ Coethe καὶ τὰ
ἄλλα ἐπάνω σὲ ποιήματα τῶν ποιητῶν
Schiller, Heine, Rückert καὶ ἄλλων. Μερικά
ἔξ αὐτῶν εἰναι ἀλλητικά ἀριστουργήματα. "Ἐχει
γράψυ ἐπίστης Συμφωνίες quartuo, trios,
Sonates, Λειτουργίεις, δημορφικά κ.τ.λ. "Ολγα
τοῦ θεματοῦ δέδομεν εἰναι τὰ τραγούδια του.

"Ετοι ὁ Σουμπερτ πραγματοποιεῖ μὲ τὴν μουσικὴν του τὰ αἰσθηματικά του ὅγειρα, τοὺς

πόθους, τις ἐλπίδες, τις λαχτάρες, δημιουργῶν χωρὶς νὰ τὸ ζητήσῃ ὁ Ἰδιος μίαν ὀλόχληρη καλλιτεχνικὴ σχολὴ, ἐντελῶς ἰδιόρρυθμη καὶ ἴδιότυπη.

Ἡ μουσικὴ τοῦ Σωμπερτ γενεικῶς μπορεῖ νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ἡ ἐνσάρκωσις τοῦ φυχολογικοῦ δράματος τοῦ ἀνθρώπου στοὺς μουσικοὺς τόγους.

“Η τέχνη του είνα: έσωταχ καὶ ἀποκαλυπτικὴ καὶ δονεὶς βαθειάς θλες τίς ἀνθρώπινες χορδές, γιὰς αὐτὸς θὰ μείνη πάντα ἀθάνατη..”

ΦΙΛΟΜΟΥΣΟΣ